

Cuprins

Lalele	7
Săritura	20
Sfârșitul lumii	28
Csákány	39
Muzică	54
Cifre	66
Ventilul	77
Cadoul	92
Război	107
Africa	138
De-a percheziția	158
Zacamintul de aur	164
Tunelul	186
Belsug	194
Cinema	203
Învoiala	218
Perspectivă	239
Funeraliile	250

GYÖRGY
DRAGOMÁN
Regele alb

Traducere din limba maghiară
de Ildikó Gábos-Foartă

POLIROM
2017

Război

Stăteam pe burtă, în lanul de grâu, împreună cu Puiu și era așa de cald că șiroia transpirația pe noi, mi se prelingea pe față, luînd cu ea vopseaua neagră pe care o preparaserăm din dopuri de plută arse, care-mi picura acum, sărată și amară, în gură, nu o puteam scuipa afară și nici gura nu mi-o puteam clăti, că n-aveam nici un strop de apă, nici Puiu, nici eu nu ne-am gândit că trebuia să luăm și plosca plină cu apă, nu numai arme, soarele ardea necruțător, de cînd cu accidentul de la centrala atomică, despre care nu era voie să se vorbească, era mult mai cald, și grâul se cocea mai devreme, ne aflam de-abia la mijloc de iunie, dar deja cădeau boabele din spice, oricît de mult le-am fi mestecat, nu mai erau bune pe post de ciungă, erau uscate ca rumeгуșul, Puiu mi-a și spus că în curînd o să-nceapă secerișul, el știa, pentru că taică-su, tractorist la colectivă, i-a spus că s-a cerut deja motorină pentru seceriș, s-a și primit, așa că secerișul putea să înceapă oricînd.

Ajunseserăm aproape de postul de observație din care frații Frunză își făcuseră cartier general, eram destul de obosiți de tîrișul prelungit, grâul ne zdrelise brațele și palmele, Puiu purta niște mănuși de piele care, însă, nu i-au folosit prea mult, transpira din greu, sudoarea

care i se prelingea pe frunte și obraji îi lăsase dire subțiri și cenușii în vopseaua de pe față, știam că și eu arăt exact la fel, deloc înfricoșător, numai caraghios, și atunci, încet, ne-am tîrit mai departe prin lan, Puiu mi-a șoptit să mă uit cît mai avem pînă la mirador, iar eu i-am zis că nu mă uit, să se uite el, e rîndul lui acum, eu m-am uitat deja de trei ori, și atunci Puiu și-a scos pentru o clipă capul dintre spice, nu s-a ridicat în picioare, s-a sprijinit doar într-un genunchi și s-a uitat, culcîndu-se repede la loc, pe burtă, chiar și sub vopsea se vedea cît e de palid, și l-am întrebat ce-i acolo, ce-ai văzut?, și atunci Puiu și-a făcut cruce, spunînd că Frunză ăștia nu știu de glumă, ăștia chiar au omorît pe cineva, a văzut el limpede că-n fața postului de observație e o lance înfiptă în pămînt, cu un cap însingerat de copil în vîrf, și atunci i-am spus că nu cred, și pe mine să nu mă prostească, dar Puiu mi-a zis, dacă nu cred, să mă uit și eu, m-am sprijinit deci și eu pe un genunchi și m-am uitat și am văzut cum deasupra miradorului dădeau tircoale porumbei și, într-adevăr, în pămînt era înfiptă o lance, doar că nu se vedea ce avea în vîrf, pentru că un sac de plastic, de la îngrășăminte, era tras peste acel ceva și, legat în partea de jos, nici forma nu i se distingea prea bine, dar retrăgîndu-mi capul înapoi în lan, mi s-a părut că acolo jos, unde sacul era legat, se prelingea ceva vîscos și roșu, iar cînd m-am așezat la loc, lingă Puiu, am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos, și m-am uitat la rădăcina spicelor de grîu și la tulpinile lor culcate la pămînt sub greutatea noastră, și am vrut să-i spun lui Puiu că nu văzusem bine, cu siguranță ăla nu e sînge, dar cînd să deschid gura să-i

spun asta, am simțit că mă doare mina, și abia atunci am băgat de seamă că strîngeam, din toate puterile, pămînt în mîna dreaptă și, smucindu-mi-o, am smuls un mînunchi de griu, cu rădăcini cu tot, și atunci m-am uitat la Puiu și am văzut cum îi tremură colțul gurii de frică, am lăsat din mîna smocul, gîndindu-mă că totuși nu trebuia să iau parte la această bătălie și că precis n-o să pot să mă cațăr sus, pe mirador, după mingea de piele a Prodanilor.

Totul a început cînd s-a constatat că noul șanț de canalizare trece prin mijlocul terenului nostru de fotbal, iar noi eram astfel nevoiți să batem mingea pe terenul celor de pe strada vecină. Mai întii a fost vorba că și terenul lor va fi săpat, dar apoi, într-o bună zi, muncitorii au plecat și nu s-au mai întors, cu toate că baraca lor cu unelte rămăsese neatinsă lângă șanț. Cei de pe strada vecină ne-au lăsat să ne jucăm acolo, pînă cînd, la începutul verii, frații Frunză, orfani, s-au mutat la bunicul lor, l-au caștit pe Zsolt, pînă atunci campionul străzii vecine, au preluat șefia bandei și ne-au anunțat hodoronc-tronc că nu mai putem juca acolo decît pe bani, iar cînd Prodan cel Mare le-a rîs în nas, spunîndu-le că ce-și închipuie, terenul e domeniu public, nu se poate expropria, atunci Romulus Frunză i-a zis că nu e voie să-i răspunzi obraznic lui frate-su, iar Remus Frunză a scos un șiș, împlîntîndu-l atît de repede în umărul lui Prodan cel Mare, încît acesta n-a apucat să-și scoată și el briceagul, iar cînd și-a dus mîna la umăr, a scăpat mingea de piele pe care i-o trimisese văru-su din Iugoslavia, și atunci Romulus Frunză s-a aplecat, a ridicat-o și a decretat că de-acum le aparține lor, iar Prodan să zică mulțam că nu l-au împuns

în burtă, rana de la umăr e un fleac, se vindecă într-o săptămână, pentru că frate-su nu i l-a înfipt prea adînc, doar cît să-l adulmece, apoi a început să bată mingea, spunînd că asta e, iar dacă nu ne convine, atunci n-avem decît să ne luptăm cu ei, ne vor trimite o declarație de război în care vor fi precizate toate amănuntele, să ne pregătim de batalia care-o să se dea sus pe deal, în lanul de grîu din spatele blocurilor, unde va trebui să ne luptăm pe viață și pe moarte, noi avînd să dăm atacul, iar dacă reușim să ajungem pînă la postul de observație de la marginea pădurii și să luăm de acolo mingea asta de piele, atunci mai trebuie doar s-o ducem pînă la Marele Copac și am cîștigat, iar atunci nu numai c-or să ne dea mingea înapoi, dar o să putem folosi și terenul lor de fotbal de cîte ori avem chef, însă ei știu dinainte că n-o să reușim, la cît suntem de fricoși, o să ne căcăm pe noi doar la auzul declarației de război și în mod sigur n-o să avem curajul să ne războim cu ei, asta se vede și din faptul că Prodan, fără să cricnească, s-a lăsat maltratat.

În primul moment, la toate astea, Prodan n-a avut replică, și-a luat mîna de la umăr, am văzut că era mînjită de sînge, nu doar palma, dar și degetele toate, și privindu-și palma de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară, a strigat că sîngele numai cu sînge se spală, a făcut un pas înainte și i-a tras o palmă zdravăna lui Romulus Frunză, ăla s-a dezechilibrat, sprijinindu-se de frate-su, iar pe față i-a rămas imprimat, roșu, conturul mîinii lui Prodan, și atunci cu toții am făcut stînga-mprejur, am luat-o la fugă spre strada noastră, de teamă c-or să se ia după noi, însă ceilalți s-au mulțumit

doar să arunce câteva pietre mai mărișoare după noi, din fericire nici una nu ne-a nimerit, și am mai auzit cum Romulus Frunză striga tare că suntem niște cîrpe-n cur și avem sîngele subțiat ca apa.

În dimineata următoare, ne-au declarat război, aruncînd în cutia poștală a Prodanilor un porumbel decapitat, plin de sînge, împreună cu o filă de caiet, cu pătrățele, pe care, cică, s-a scris cu sînge de porumbel declarația de război, Prodan l-a rugat pe Jancsi s-o citească cu voce tare, scria că bătălia va avea loc duminică, în lanul de grîu, și să fim convinși că tot ceea ce se zvonește despre ei chiar e adevărat, ei amîndoi, Romulus Frunză și Remus Frunză, luptaseră în războiul civil, de-aia ar fi bine să ne pregătim cu toții pentru înfrîngerea inevitabilă, cel pe care-l prind ei n-au nici o scăpare, și n-avem nici onoare, nici patrie și se cacă pe noi toți, pînă la ultimul, și pizda mă-sii pe deasupra. Auzind toate astea, Prodan s-a făcut roșu de furie, a smuls foaia din mîna lui Jancsi și, după ce a mototolit-o, a aruncat-o pe jos, călcînd-o în picioare și spunînd că Frunză ăștia de-aia scriu d'alde astea pentru că nici n-au avut mamă, tatăl lor i-a crescut pînă cînd s-a spînzurat de necaz că are așa odrasle, toată lumea știe că de-aia au ajuns aici, la bunicul lor, pentru că n-au pe nimeni altcineva, și chestia aia cu războiul civil, ce mai minciună, războiul civil a fost acum șapte ani, iar atunci ei aveau numai vreo opt ani, dar nu-i nimic, o să le venim noi de hac duminică, pînă atunci fiecare să facă gogoloaie pentru suflătoare, să îndoale cuie, să adune pietre pentru praștie și să pună pene pe săgeți, ca să fim și noi înarmați

cum trebuie, și să nu ne fie frică de Frunză ăstia, c-o să le arătăm noi lor că nu-i bine să se tragă de șireturi cu noi.

Nimeni n-a ripostat, am tăcut cu toții, uitându-ne la Prodan și la porumbelul însingerat și la foaia mototolită de la picioarele lui, și atunci Prodan și-a întins pumnul către cer, lovind de trei ori în aer și strigînd, uraaa, de-au început să zornăie țintele de pe brățara lui lată de piele, după a doua lovitură a început să strige și frate-su, și atunci toată lumea a început să strige, uraaa, am strigat și eu împreună cu ei, dîndu-mi seama, după mutra lui Prodan, că începuse să-l doară rana de la umăr.

De-atunci, întreaga săptămînă ne-am pregătit pentru bătălie, toată lumea era conștientă că va fi o luptă grea, chiar dacă frații Frunză n-aveau cum să fi luat parte la războiul civil, totuși erau periculoși, înainte să ajungă pe-aici locuiseră într-un sat, undeva prin Munții Apuseni, au trăit acolo ca indienii, vinind animale și prinzînd păsări, pînă cînd tatăl lor a murit, despre frații Frunză nimeni nu știa cu exactitate cîți ani au, pentru că amîndoi erau într-a șasea, deși Remus părea mai mare chiar decît cei de-a noua, iar frate-su, Romulus, era atît de scund încît părea mai mic chiar decît cei de-a patra, însă amîndoi erau foarte puternici și știau să se bată la fel de bine și se pricepeau foarte bine și la arme, praștia lor, de pildă, nu era făcută din anvelope de bicicletă, ci din cauciuc adevărat, și auzisem că fabrică tot felul de arme secrete pentru cei de pe strada vecină, de-aia ne-am fabricat și noi muniție bine ascuțită pentru suflătoare, dintr-aia cu ace de gămălie la capăt, cu mi-am confecționat și o armură pentru spate, din carton și staniol, am și încercat